

Զ Կ Ա Յ Ի Ր Գ ՈՒՆ

Մարեն Կարողիկոսի լիճառակին

Էնցուն էր լանին ու վեհարան,
Բազմութիւնով յուղարկաւ որ,
Զկայիր դուն,
Կը փաշգրանար սիրտերու խոր,
Պատկերդ աղօթօր,
Ծաղիկն ինչպէս,
Ոսկի լինին մէջ արեւու :

Պարապ էր լանին ու վեհարան,
Զկայիր դուն,
Մարդերն ամէն կարծես ծառեր
Ըլլային լոկ,
Զոր կը շարժէ հովիւր աշուն :

Պատկեր էիր դազադիդ մէջ,
Յոգնած կարծես հազար ամուլ,
Սնառագաստ հար մահուան,
Կը քանկէր քեզ հեռու աշխարհ,
Զէին հասներ ուր մեր քեներ :

Դէմիդ վրայ չէր դողդրդար,
Ըստեւ ժրպիտն մեռեցներուն,
Որ մահն ու փուն,
Կ'ընէ իրար ա՛յնքան նըման.
Քար էր կրտսեր մարմինդ ամբողջ,
Զահանդանիէ մը անանուն :

Ո՞վ էր փրտեր մահէն առաջ
Սիրտդ բխրեց,
Ինչո՞ւ ամուր էին այնքան
Կրդպուեր աչքերդ,
Մարդու մը ուղիս որ ա՛լ չ'ուզեր
Նսին նայիլ :

Զէիր գիտեր, չըզիսցար դուն,
Թէ ամէն իզձ, ամէն երազ,
Սեխարհին մէջ այս ապերախս,
Սերմեր են լոկ՝
Մահուան դաշին վրայ ցանուած :

Ձէիր զիսեւ, չըզիսցար դուն,
Թէ զիրք ու փառք,
Մուրհակներ են մարդոց կողմէ
Մեզի սքռուած,
Ձոր կը պարսինք մեր արխնով
Վընարելու:
Թէ բարութիւն, սէր ու համբոյր,
Կեանքին զիմաց այս վաթարէր,
Քարեր են կեղծ,
Արեւին զէմ լոկ շողացող:

Դիտէիր բայց,
Թէ անվընար պէտք է մընան,
Մեզին ու չարիք մարդոց բոլոր,
Լաւ է փաշէլ փոքր ներման,
Ձերք վառաւոյր,
Սիրեւրուն զէմ դառնադաժան:

Կերբար դազալիլ,
Ծռ լուն վըրայ արցունքներու,
Հողիներուն մէջ անապատ,
Այդ առատոս,
Վըստի ծաղիկն էր բոզբոչեր,
Մարդոց սիրեւրն անկեղծօրէն,
Բացուեւ էին արտատուելու:

Կը հաւատանք քէ վերն են դուն,
Պարսէղին մէջ փայլաժառանգ
Քուստուծոյն.
Բա՛ց հոգիւլ ծաղիկն ամէն,
Ան զեղբարիներ ունի յարմար
Մեծ վիշտերու:

Վեհաճանի պատմահանէն,
Հողն արեւուն,
Յիշատակի մը պէս խօսուն
Կերկարէր քեւ,
Անգիլն նընկուկ մը սրբօրփուն,
Կը հայէր լուռ շարջն ու նեղուն,
Որոնելով բան մը բախուն:
Չըկայիր դուն:

ԵՂԻՎԱՐԳ